



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyně Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **I. B.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2017, č. j. MV-64121-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“, nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-25282-44/DP-2012. Tímto

rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce a neprodloužilo platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobce na požádání správního orgánu I. stupně nedostavil k pohovoru.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán I. stupně v řízení předcházejícím vydání jeho rozhodnutí porušil procesní předpisy vztahující se k doručování písemností a naplnění zákonných předpokladů pro doručení písemností v řízení tzv. fikcí. Žalobce měl za to, že pro zamítnutí jeho žádosti nebyly naplněny zákonné předpoklady. Žalobce byl správním orgánem I. stupně dne 8. 12. 2015 předvolán k výsledku na den 21. 1. 2016, ke kterému se žalobce bez omluvy nedostavil. Při doručování předvolání byla zásilka s ohledem na to, že žalobce nebyl v době doručování zastižen v místě bydliště, uložena u držitele poštovní licence a po uplynutí lhůty byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně, tj. nebyla vhozena do schránky žalobce, neboť tuto možnost, jak vyplývá z obálky u doručované zásilky založené ve spisovém materiálu, správní orgán vyloučil. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 - 77, z něhož je zřejmé, že pro naplnění fikce doručení písemnosti je nezbytné, aby tato písemnost byla po uplynutí úložní doby rovněž vložena do schránky adresáta. V případě žalobce však poštovní zásilka obsahující předvolání k výsledku nebyla vložena do domovní schránky žalobce, po uplynutí úložní doby byla vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně, a žalobce tak neměl možnost seznámit se ani dodatečně s písemnostmi správního orgánu I. stupně a dostavit se k výsledku. Nesprávným postupem správního orgánu I. stupně tak byla žalobci odňata možnost dostavit se k výsledku, přičemž tento nesprávný postup nemůže být kladen k tíži žalobci.
3. Dle žalobce je tak řízení předcházející vydání prvostupňového správního rozhodnutí, jakož i samo prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra, zatíženo vadou nezákonnosti, přičemž za nezákonné žalobce označil také napadené rozhodnutí žalované, které bylo nadto vydáno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce byl totiž přesvědčen, že žalovaná se napadeným rozhodnutím odchýlila od rozhodnutí, které vydala dne 3. 10. 2016 pod č. j. MV-82818-4/SO-2014 v jiném odvolacím řízení. S ohledem na vše výše uvedené proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná předně ve svém vyjádření k podané žalobě zdůraznila, že žalobce v předcházejícím řízení nedoplnil blanketní odvolání, tudíž prvostupňové správní

rozhodnutí bylo přezkoumáno pouze z pohledu zákonnosti (žalobce tím znemožnil žalované přezkum prvostupňového správního rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných posléze až v podané žalobě). Podle žalované byl proto věcný přezkum napadeného rozhodnutí vyloučen, k čemuž žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/96.

5. Žalovaná dále uvedla, že předvolání k výsledku bylo žalobci doručeno v souladu se zákonem,
kdy na podporu svých závěrů odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41. K námitce porušení § 2 odst. 4 správního řádu pak doplnila, že je v zájmu České republiky, aby na území pobývali cizinci, kteří plní účel pobytu, dodržují a neobcházejí platné právní předpisy a plní jim uložené povinnosti. Právní řád nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky.
6. V podrobnostech žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál a uzavřela, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Z tohoto důvodu žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou
[§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná vyslovili svůj souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
8. Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož
i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Na úvod krajský soud v návaznosti na obsah vyjádření žalované poznamenává, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva vnitra blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil. Tím byl zároveň předurčen rozsah přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí ze strany žalované, která obecně přezkoumala zákonnost tohoto rozhodnutí (srovnej k tomu znění § 89 odst. 2 správního řádu). Krajský soud přitom v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobci jistě nic nebrání ponechat si argumentaci až na řízení před správním soudem. Z povahy věci pak ovšem nemůže žalovanému správnímu orgánu účinně vytýkat, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedl (srovnej k tomu shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publikované pod č. 1742/2009 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). Podrobnější odůvodnění výroku o zamítnutí žádosti bylo tedy třeba hledat v prvostupňovém správním rozhodnutí, z něhož především

krajský soud v následujících úvahách vycházel. Námitky žalobce se ostatně především týkaly procesního postupu správního orgánu I. stupně, nikoli pouze napadeného rozhodnutí žalované.

10. V posuzované věci byla žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta s odkazem na ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu,
že se žalobce přes výzvu (předvolání), která mu byla doručena fikcí podle § 24 správního řádu, nedostavil k výslechu. Žalobce v této souvislosti v podané žalobě namítal, že mu toto předvolání nebylo řádně doručeno, neboť nebyl splněn jeden z předpokladů pro doručení fikcí,
a to předpoklad vložení písemnosti do domovní schránky po uplynutí lhůty jejího uložení.
11. Krajský soud proto hodnotil zákonnost procesního postupu správních orgánů obou stupňů při zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
12. Žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky přitom byla správnímu orgánu I. stupně podána před 24. 6. 2014 (dne 9. 5. 2012) a řízení nebylo k tomuto datu pravomocně skončeno. Dle čl. 11 zákona č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, byl v takových případech správní orgán povinen postupovat dle znění zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014.
13. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, odst. 7 a odst. 8 a § 47 vztahují obdobně.
14. Z ustanovení § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že dobu platnosti víza k pobytu
nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
15. Dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území
z důvodu podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se *cizinec na požádání ministerstva
nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
16. Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.

Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

17. Zákon o pobytu cizinců neobsahuje samostatnou zvláštní úpravu doručování. V rámci cizineckého řízení se tak - až na výluky obsažené v § 168 zákona o pobytu cizinců - postupuje podle správního řádu. Ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu upravuje, že *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
18. Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za účelem zaměstnání s dobou platnosti od 1. 7. 2011 do 31. 5. 2012. Dne 9. 5. 2012 žalobce podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za shodným účelem podle § 44a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně nejprve usnesením ze dne 9. 7. 2012, č. j. OAM-25282-8/DP-2012, řízení o žádosti žalobce zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce přes výzvu správního orgánu I. stupně neodstranil vytýkané vady žádosti. K odvolání žalobce žalovaná vydala dne 12. 5. 2015 pod č. j. MV-2628-3/SO-2013 rozhodnutí, kterým usnesení o zastavení správního řízení o žádosti žalobce zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.
19. Správní orgán I. stupně následně za účelem zjištění skutečného stavu věci, tj. zejména toho, zda se žalobce nedopustil či nedopouští obcházení zákona s cílem získat povolení k dlouhodobému pobytu, předvolal žalobce k výsledku dle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (předvolání k výsledku ze dne 8. 12. 2015, č. j. OAM-25282-32/DP-2015). Žalobce byl v předvolání poučen, že nedostaví-li se dne 21. 1. 2016 v 9.00 hod. bez vážného důvodu na pracoviště správního orgánu I. stupně k provedení výsledku, bude jeho žádost zamítnuta. Uvedené předvolání k výsledku se správnímu orgánu I. stupně vrátilo, neboť žalobce nebyl zastižen a úložní doba pro vyzvednutí písemnosti uplynula. Žalobce se poté bez omluvy k provedení výsledku nedostavil.
20. Dne 2. 2. 2016 správní orgán I. stupně vydal pod č. j. OAM-25282-40/DP-2012 vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, které bylo žalobci doručeno dne 8. 2. 2016. Dne 2. 2. 2016 žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně žádost o stanovení nového termínu výsledku, v němž uvedl, že důvodem nedoručení předvolání k výsledku byla skutečnost, že se v době od 11. 12. 2015 do 24. 1. 2016 nacházel na Ukrajině, kde trávil vánoční svátky, přičemž z důvodu této objektivní skutečnosti nebylo možno zasílanou písemnost doručit. Správní orgán I. stupně o žádosti sepsal úřední záznam ze dne 3. 2. 2016, č. j. OAM-25282-44/DP-2012, v němž uvedl, že žalobce ke své žádosti nepředložil žádné podklady, které by jeho prohlášení potvrzovaly, a dále že se v daném případě nejednalo

o skutečnosti nezávislé na vůli žalobce a navíc žádost správní orgán I. stupně obdržel až 12 dnů po stanoveném termínu výsledku, tudíž k ní nemohl přihlížet.

21. Správní orgán I. stupně poté rozhodnutím ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-25282-44/DP-2012, zamítl žádost žalobce a platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť se žalobce na požádání správního orgánu I. stupně bez omluvy s uvedením vážného důvodu nedostavil k provedení výsledku. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, které žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 29. 8. 2017, č. j. MV-64121-4/SO-2016, jako nedůvodné zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila.
22. K otázce doručování zásilek formou tzv. fikce krajský soud předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č. j. 6 As 148/2015 - 30, dostupné na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že „(...) doručení fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu prokazuje správní orgán tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a poučení o následcích nevyzvednutí zásilky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, nebo ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 159/2012 - 28). Pokud si adresát zásilku úmyslně nebo z nedbalosti nevyzvedl, ač tak učinit mohl, nemůže se následně dovolávat své nečinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 2/2010 - 80). Doručení správního rozhodnutí podle § 24 odst. 1 správního řádu nastává marným uplynutím desetidenní lhůty; pozdější faktické převzetí rozhodnutí nemá na právní účinky doručení již žádný vliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93)“.
23. Žalobci přitom je možno přisvědčit do té míry, že Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 - 83, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že fikce doručení písemnosti nastává pouze v případech, kdy je příslušná písemnost vhozena do domovní schránky, nicméně tento právní názor byl překonán novějším rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, publikovaným pod č. 3524/2017 Sb. NSS, který se „(...) přiklonil k názoru, že na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. Rozšířený senát si je vědom toho, že právní úprava fikce doručení představuje značný zásah do práva občanů na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Toto omezení základního práva může být přípustné, pokud je to nezbytné pro ochranu důležitého veřejného zájmu a práv a svobod ostatních občanů. To je v daném případě podle názoru rozšířeného senátu

naplněno, neboť fikce doručení, jejímž účelem je zabránit, „aby účastníci řízení nemohli nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu bránit postupu soudního řízení a prodlužovat tak jeho délku, není s principem právní jistoty v žádné kolizi“ (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13)“.

24. V projednávané věci přitom bylo předvolání k výsledku ze dne 8. 12. 2015, č. j. OAM-25282-32/DP-2015, žalobci zasláno do vlastních rukou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na aktuální adresu jeho pobytu uvedenou v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Z obálky založené ve správním spise vyplývá, že žalobce nebyl při doručování zásilky zastížen, a proto byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí dne 10. 12. 2015, tj. nepochybně ještě v době, kdy se žalobce na území České republiky nacházel (dle svého tvrzení měl být na Ukrajině v období od 11. 12. 2015 do 24. 1. 2016). Žalobce byl o uložení zásilky vyrozuměn (oznámeno dne 10. 12. 2015) s tím, že úložní doba končí dne 21. 12. 2015. Žalobce si však zásilku v úložní době nevyzvedl, a tato byla proto dne 22. 12. 2015 odeslána zpět správnímu orgánu I. stupně jako jejímu odesílateli. Za této situace tedy nastaly účinky doručení dne 20. 12. 2015 marným uplynutím úložní lhůty na základě právní fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu, a to i pro případ, že se adresát o uložení zásilky nedozvěděl.
25. Doručení zásilky bylo provedeno v souladu s výše citovanými právními závěry Nejvyššího správního soudu, jakož i v souladu se zněním správního řádu účinným v době doručování uvedené písemnosti, konkrétně s ustanovením § 23, ve spojení s ustanovením § 24 odst. 1. Za popsaneho skutkového stavu je tak třeba mít za to, že žalobci v důsledku fikce doručení zásilka „doručena byla“ a že účinky doručení nastaly. Krajský soud se tedy s ohledem na vše výše uvedené neztotožnil s žalobní námitkou nesprávného doručení předvolání k výsledku žalobce.
26. Na výše uvedeném závěru soudu o řádném předvolání žalobce k výsledku pak nemůže niczměnit ani odkaz žalobce na rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2016, č. j. MV-82818-4/SO-2014, kdy v souvislosti s ním žalobce namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá (mimo jiné) na to, aby *při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*.
27. Krajský soud ve spojitosti s tím nejprve připomíná, že judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu konstantně přiznává praxi správních orgánů určitou normativní sílu (srovnej např. náleze Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
28. Definici správní praxe, která je s to založit legitimní očekávání, vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publikovaném pod č. 1915/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, následovně: „*Správní praxe*

zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ K povaze otázky vzniku legitimního očekávání se rozšířený senát vyjádřil tak, že „to, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností“.

29. Shora uvedená východiska pak souvisí také s principem právní jistoty a z něj odvozeného požadavku na předvídatelnost práva, který představuje, jak Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 - 87, dostupném na www.nssoud.cz, „*takový postup správních orgánů, který je v souladu s právními předpisy. Je-li právo vykonáváno podle naznačených východisek, musí být fyzickým a právnickým osobám garantováno, že v obdobných případech budou správní orgány rozhodovat obdobně a v různých případech různě. Pokud je tedy určitá správní praxe vytvořena, nemůže se od ní správní orgán v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by představoval libovůli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publikovaný pod č. 605/2005 Sb. NSS)*“.
30. V souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, dostupného na www.nssoud.cz, pak dále platí, že existenci legitimního očekávání účastníka správního řízení je nutné posoudit k okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu, neboť „*pokud v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkové tížch či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případech rozhodovat stejným způsobem*“.
31. Žalobce v podané žalobě odkazoval na rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2016, č. j. MV-82818-4/SO-2014, v němž tato dospěla k závěru, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud při doručování zásilky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jejímž obsahem bylo předvolání k výslechu, vyloučil po uplynutí deseti dnů po vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti, možnost vložení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo ve smyslu ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu.
32. Dle krajského soudu však výše uvedený případ nemůže být sám o sobě způsobilý zavést ustálenou, jednotnou a dlouhodobou správní praxi ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publikovaného pod č. 1915/2009 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz.
33. Zároveň je nutno v této souvislosti zmínit, že žalobcem odkazované rozhodnutí žalovaná vydala dne 3. 10. 2016. Jak krajský soud uvedl již výše v tomto rozsudku, Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011 - 83, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že fikce doručení písemnosti nastává pouze v případech, kdy je příslušná písemnost vhozena do domovní schránky. Dříve vyslovený právní názor byl však následně

překonán rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014 - 41, publikovaným pod č. 3524/2017 Sb. NSS, který byl pro další rozhodovací činnosti žalované závazný. Žalovaná tak byla povinna jej ve své rozhodovací činnosti zohlednit a reflektovat, nadto jej výslovně připouští také právní úprava obsažená v ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu, a proto postupu žalované nelze ani v tomto směru ničeho vytknout.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal podanou žalobu důvodnou,
a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. května 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu

